

„...azért adatik, hogy használjon vele...”

1A lelki ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek. 2Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz. 3Ezért tudotokra adom, hogy senki sem mondja: "Jézus átkozott", aki Isten Lelke által szól; és senki sem mondhatja: "Jézus Úr", csakis a Szentlélek által. 4A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz.

5Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. 6És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz. **7A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.** 8Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Lélek által. 9Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait. 10Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. 11De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.

Kedves Testvérek!

Nagy volt a zűrzavar Korintusban. Egy kisebb gyülekezetet képzeljünk el, ahol szinte mindenki rendelkezik valami lelki ajándékkal, karizmával, s mindenki igyekszik előtérbe tolni magát, hogy bizonyítsa, hogy bemutassa a közösség számára, hogy ő milyen nagyszerű hívő.

A zűrzavar oka tehát ez volt, hogy mindenki a maga karizmáját öncélúan, önmaga-mutogatásra használta fel, s ez okozott feszültségeket, sérelmeket, lenézéseket és érdemtelen csodálatot, ez okozott rendetlenséget a gyülekezetben.

Az ún. karizma, magyarul lelki vagy kegyelmi ajándék több attól, ahogy mi használjuk azt ma. Mi azt értjük alatta, hogy valakinek tehetsége vagy képessége van arra születésétől kezdve, hogy valamit megtegyen.

Nos, a karizma mást jelentett itt Korintusban. Azt jelentette, hogy amikor a korintusiak megtértek, és vették a Szentlélek ajándékát, akkor sokak különböző speciális ajándékot is kaptak, ezeket találjuk felsorolva a 8. versztől kezdődően. Tudni kell, hogy a keresztyénség az első évtizedekben egy erőteljesen karizmatikus mozgalom volt, ahol teljesen normális jelenség volt az, hogy emberek különböző kegyelmi ajándékokkal rendelkeztek. Pál apostolnál sem ez jelenti a problémát, hogy Korintusban sokan bírnak a Lélek karizmáival, hanem a probléma az volt, hogy hogyan élnek ezekkel a karizmákkal.

A felolvasott alapigében (7.v.) nagyon tömören és nagyon összegzően fogalmaz Pál (amiről sok helyen sokat és sokféleképpen ír) -7A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.

Azért kapták a karizmákat, azért kapták a kegyelmi ajándékokat, hogy egymást, azaz a közösséget építsék általa. A feszültség tehát abban a nagy filozófiai kérdéskörben rejlik, hogyan viszonyul egymáshoz közösség és egyén, milyen hatással vannak egymásra. A probléma azt hiszem ismert mindannyiunk számára. Pl. a kultúra az a környezet, a társadalmi közösség ami közrefog, hatással van rám, ugyanakkor nekem is lehetőségem van arra, hogy a kultúrát tovább vigyem, műveljem, hasznosítsam. Nagyon hosszú lenne ebbe a kérdésbe belemenni, de valamennyire talán érzékeltet8i számunkra, hogy a feszültség közösség és egyén között azóta létezik, mióta az embernek egyéni és közösségi tudata van. Ez a feszültség pedig legtöbbször a templomban is megtalálható, ahogy korintusban is történt. Az egyház és az egyén kapcsolata ma is az egyik legérzékenyebb kérdés. Hiszen ki ne halotta volna már azt a felfogást, hogy hiszek én az egyház nélkül is. Íme, tehát a feszültség.

Ez a feszültség legtöbbször olyan két szélsőséges hozzáállásban, gondolkodásban realizálódik, mint

- 1) Előbb én, aztán a közösség
- 2) Előbb a közösség, aztán én

Két ógyházi példát hadd hozzak arra nézve, hogyan realizálódott ez a teológaitörténetben!

Amikor a negyedik században véget értek a nagy keresztyénüldözések, Észak-Afrikában, ahol akkor virágzó keresztyén közösségek éltek, egymásnak feszült ez a két felfogás. Az egyik tábor, tele csupa hiteles, becsületes, tisztességes, jóra való. mártíriumot és áldozatot hozó keresztyénnel azt mondta: Azok, akik elbuktak az üldözés alatt, azok, akik fenyegetés miatt megtagadták a Krisztust, méltatlanná váltak arra, hogy keresztyénnel nevezék őket. Főleg azok a papok váltak méltatlanná a keresztyén névre, akik a hatóságok utasítására beszolgáltatták a szent iratokat, többek között a Bibliát is. Merthogy az is hozzátartozott az üldözésekhez, hogy begyűjtötték a szent iratokat. Az ilyenek elárulták a Krisztus ügyét. Ők nem képviselhetik az Anyaszentegyházat. Nem lehetnek egy közösség hiteles és méltó vezetői. Idézték a Zsidókhoz írt levél 6. részét: Mert lehetetlen, hogy akik elestek, ismét megújuljanak. Ezért, ha bukott pap keresztelt valakit, újra kellett keresztelni. Ebben a felfogásban mindannyiunk számára nyilvánvaló ez a pozíció: Előbb én, aztán a közösség. Hogy milyen a közösség, az attól függ, hogy milyen vagyok én, és milyen vagy te. S ha a közösségben van bűnös, bukott, tisztátalan, akkor a közösség is bűnös, bukott és tisztátalan.

Ezzel a felfogással szállt szembe Augustinus, a nagy egyházatya, aki azt mondta, hogy éppen fordítva: Az egyház szentsége az első, aztán következik az egyén. Nem a méltó vagy méltatlan, hiteles vagy hiteltelen szolgák, hanem az egyház, a közösség közli velünk a kegyelmet. Előbb a közösség, azután te. S mivel a közösség szent, neked lehet reményed arra, hogy e közösség tagjaként megszenteltetsz, megújulsz, megkapod az új élet ajándékát a közösség által. A középkor folyamán Augustinus nézete volt a mérvadó. Az egyház közölte vagy vonta meg a kegyelmet. Az egyház hitelesítette az ember keresztyéni mivoltát. Nem volt más út Isten kegyelméhez, mint az egyház szervezett, rendezett közösségén keresztül.

A reformáció alatt aztán újra föllángolt a vita, és reformátoraink két tűz közé kerültek, mert amikor az egyház megújításának szükségéről beszéltek, akkor a nagyegyház, az akkor fönnálló intézmény úgy vélte: hogy pont ők fogják szétszakítani az egyházat, hogy odaáldozzák azt a magányos, egyéni szenteskedők oltárára. Viszont a radikális rajongók azt vetették a reformátorok szemére, hogy nem elég következetesek, merthogy a reformátorok az egyházat akarták megújítani. S ez a vita mindmáig dúl.

Hogy is van tehát? Tegyük föl a kérdést. Előbb van, volt az egyház, amelybe én belekerültem, ott megtértem, ott elfogadtam a Krisztus kegyelmét, ott részesültem az Atya szeretetében, de tulajdonképpen ez a közösség nélkülem is meglesz? Ha én nem szállok föl erre a szekérre, az a szekér megy tovább nélkülem is? Ha nekem nem kell az egyház, az egyház nélkülem is meglesz? Én csak egy kis plusz-szám vagyok a listán, odaírható, kihúzható, a mérlegen nem nagyon változtatok?

Vagy éppen fordítva van a dolog? Azok, akik megtalálták a kegyelmet, megízlelték a szeretetet, azok ilyen-olyan, de főképp gyakorlatias okokból közösséget hoznak létre, ezt elnevezik egyháznak, és ezt azért tartják fönn, azért működtetik, hogy ebben a közösségben, a közösség által, hitükben megtartassanak?

Hadd hozzak két példát ezekre a jól ismert feszültségekre. Az első esetben sok hívő úgy érzi, hogy az ő jövője, üdvössége, földöntúli sorsa ettől a közösségtől függ. Attól, ahova tartozik. Ha onnan valami oknál fogva kikerül, az egyenlő a lelki halállal. Előbb az egyház, aztán te.

A másik esetben sok hívő - és ennek is szemtanúi és megélői vagyunk - a legeslegkisebb kényelmetlenség esetén is otthagya a gyülekezetet, s keres magának egy másikat. Vagy éppen szervez magának egy újat. Előbb én, aztán a közösség.

Az egyik esetben a közösség azonos lesz az üdvösséggel. A másik esetben a közösség a hívők - nincs rá jobb szó - vállalkozása, amiből bármikor ki lehet vonni a befektetett tőkét. Hol hát az igazság? Ott és abban, kedves testvérek, amit az apostol mond: És a Szentléleknek közössége mindnyájatokkal. Mindnyájatokkal! A Biblia szóhasználata szerint közös az, amit a közösség tagjai megosztanak egymással és mindenki a közösségben. Vagyis a hívő ember közösségben, részesedésben tapasztalja meg a szent életet.

A közösség és egyén vitája tehát nem szétszakítható, hanem egyszerűen látni kell, hogy közösek vagyunk valamiben, egyetlen dologban:

1. Szükségünk van Istenre
2. Szükségünk van egymásra

Krisztus önmagát az egyházban közli. Aki Istennel találkozni akar, azt máshol nem találhatja meg, csakis az egyházban. Szükségünk van az Istenre, szükségünk van az egyházra. Az a jó ha ez a kettő összekapcsolódik. HA így van, akkor egy közös van bennünk, hogy Istent keressük itt mindnyájan.

De ugyanakkor szükségünk van egymásra is. Isten hogy-hogy nem azt látta jónak, hogy mindenki kap egy részt a Lélektől, amit aztán megoszthat egymással. Egymás javára, egymás épülésére válhat.

Ahogy egy normális családban vagy, ahogy egy normális kisközösségben működik a dolog. Kiegészítjük egymást, egymás javára vagyunk, segítünk egymásnak ott, ahol csak tudunk.

Szükségünk van egymásra. Ez a legnehezebb feladat, elfogadtatni emberekkel, hogy közösségre vagyunk ítélve. Külön-külön gyengék, esendőek és veszendőek vagyunk. Közösen egymást meg tudjuk tartani.

Korábbi csoportjaimban sokszor magyaráztam, hogyha valaki nem jön el egy csoportalkalomra, akkor azzal is kommunikál a csoporttagok számára, Olyan, mintha valaki nem menne el egy randira, egy megbeszélés időpontra. Nem vesszük komolyan a másik felet. Nem fontos a számunkra az ő hiánya.

AZ üresen maradt helyek azt kommunikálják, előbb én aztán a közösség. Van fontosabb dolgom is attól, hogy megoszsam magamat veletek, a közösséggel. ÉS itt nem arról van szó, hogy szükségem van-e az igehirdetésre, vagy sem, hanem arról, hogy látom-e, hogy nekem szükségem van a közösség tagjaira, és nekik is énreám.

AZ Érdligeti közösség csak akkor válik egyrészt közösséggé, ha részesül Isten Lelkének ajándékaiban, amit megoszthat egymással. Amikor egymás javára szolgálhat, s nem magát látja az első helyen, nem a saját fájdalmát vagy boldogságát, nem a saját gondolatait vagy érzelmeit, hanem a másik embert, a társat, aki ott ül melletted, aki vágyakozik arra, hogy közössége legyen veled, hogy megoszd magad, az idődet, a személyiségedet, a hitedet. Az egyház nem magányos emberek gyülekezete, hanem a Lélek által megajándékozott emberek megosztó helye, közössége. Osztozunk egymás dolgaiban. Rosszban és jóban. Örömben és bánatban. Kudarcban és sikerben. Osztozunk Krisztusban. Ezt akarja a Lélek nekünk adni. Ezt tudja a Lélek nekünk adni.

Akarjuk mi, hogy egy közösség legyünk?

Akarunk egy család lenni? Akarunk osztolni egymással egymás életében? Akarunk használni egymásnak a Lélek által? Akarunk KÖZÖSSÉG LENNI?